

Denna bok tillägnas minnet av

AGNES RÖKLANDER

Den finnes i elva exemplar. Utom till de närmaste släktingarna, har S.S. = Sanningssökarna, S.S.F. = Stockholms Spiritualistiska förening, samt ett exemplar till Spiritualismens semester och studiehjem, Ramsbergsgården vid Lindesberg, utdelats.

Agnes Röklander föddes den 13/9 1896 i Vänge-Läby socken utanför Uppsala. Efter något år flyttade föräldrarna till Nässelsta i Vittinge socken, där fadern köpt ett torp. Hon vistades huvudsakligen där till giftasvuxen ålder. Hon blev tidigt uppmärksam på att hon inte var lika andra barn. Hon både såg och hörde varelser från en ljusare värld. Då hon ensam lekte utanför torpstugan, måste hennes far ibland gå ut för att se om det kommit besökande till gården. Han fann henne ensam men i fullt samspråk med glada varelser från en annan värld, skrattande och uppspelt. Hon hade aldrig, varken då eller senare i livet, långsamt. Hon tycktes alltid vara omgiven av varelser som förströdde henne.

Fadern visste vad det var fråga om. Han var själv "synsk". Oftast tillbringade hon före skolåldern sin dag hos sin närboende farfar. Med honom och hästen Grälle lärde hon sig känna sin socken på de krokiga vägarna. Farfadern var klarsynt, men talade ogärna om det han såg. Han förstod nog hur det var fatt med sitt barnbarn. De såg tillsammans en mörk kväll på hemväg ett ljus lysa i fönstret hos gammelfarfar. Då Agnes påpekade det och nämnde att de redan sovo, förklarade farfar att: det där talar vi inte mer om. Två dagar därefter var hans far död.

Grälle var en gammal och knarrig, smått ilsken häst som såg dåligt i mörker, men vägarna hem kände han. Det var nästan som att han kände sin husbondes tankar ibland.

Agnes käraste lekplats var i stallet hos Grälle. Lekte hon inte på golvet mellan hans ben, så flyttade hon upp sina dockor i spiltan och då hade hon full konversation med honom och de tomtar som fanns i stallet. Båda trivdes och Grälles gemytliga frustande talade tydligt om att han senterade den lilla tösen. Ingen mer än farfar kunde gå in i spiltan till Grälle och man förvånades mycket över att han aldrig gjorde henne någonting. Farfadern sade en gång till henne: "Om du får se en vit orm kommer du att bli en mycket värderad och uppmärksam person jänta." Och en dag såg hon sin vita orm och hennes psykiska krafter liksom tilltogo.

Året 1928 fördes hon av sin ledare Gode till Sundsvall, där hon fick sin första skolning av en medial släkting som då hade bordsseanser med en grupp. Hon blev nu närmare bekant med sin ledare Gode som genom kontakten genom bordet började skola sin blivande decipel. Han föreslog henne att allmänbilda sig och att lära sig självbehärskning och förmåga att se det bästa hos varje människa. Det var egenskaper som med tiden blev allt kristallklarare hos henne. Gode arbetade på att få sin jordiska kanal så ren som möjligt. Ju renare, desto mer kunde han släppa igenom av den himmelska frid och kraft han kunde ge den som sökte henne.

Healing förmågan fanns sedan föregående inkarnationer, men skulle denna inkarnation få vila, för att ej splittring i hennes egentliga uppgift skulle uppstå. Gode sade mer än en gång i seanser: "Inget Sundsvall, inget större mediumskap." Operationen var nödvändig. Agnes började nu skriva automatisk skrift med samma cirkel som skydd och kraftkälla. Ledaren fick efterhand en allt starkare kontakt med sitt barn och han började beskriva detaljer ur sitt jordeliv. Han ansåg sig också stå i skuld till Agnes, då han i början av 1700 talet som präst i Dalarna, varit med och dömt henne till bålet som häxa. Jämte 14 andra mediala s. k. häxor brändes de utanför Mora. Hon hade då förmåga att kunna bota både djur och människor från sjukdom.

Gode ansåg att vidare utveckling till transmedium bäst kunde ske i Stockholm. På många underliga vägar ordnades även detta och då stora hinder ibland uppstod, rövdes de liksom av sig själv ur vägen. Vägen var utstakad, villiga tjänare från andra sidan hade bara att följa givna order.

Efter en tid i utvecklingscirkel, utvecklades det transtal som redan 1933 förekom mera sporadiskt nu tydligare, mera distinkt. År 1951 stod hon klar att till sin ledares glädje, börja ett föllödigt arbete i Allfaderns Örtagård. Åren 1953, 54 och 55 reste hon för Riksförbundet i alla den tidens föreningar. Under Godes säkra ledning förvandlades hon med tiden till den behagligt mjuka och ljusa varelse vi var så vana att träffa. Hon förhävde sig aldrig och sin förmåga. Då jag ibland berömde henne och hennes eminenta förmåga, slog hon avvärjande med handen. "Det är inte jag, det är Gode det, sade hon alltid. Det strålade av vänlighet och människokärlek om henne och friden och lugnet strömmade alltid ut från hennes altare emot oss. Vårt hem hade förvandlats till en kyrka och jag försökte göra mitt bästa som hennes kraftgivare och beskyddare utåt. Hon var en ovanlig människa som kunde tjäna varje spiritualist som föredöme.

Men först och sist var vi tacksam mot hennes ledare Gode som genom seanser men även med direkt påverkan, styrde allt till det bästa. Hans är äran. Av det sagda framgår, att ett intensivt arbete i Mästarens spår utföres av dessa högt komna ledare. Men för att de skall kunna få klar kontakt med oss fordras att vi kan skola oss till rena kanaler så goda budskap och intentioner når oss.

Albert Röklander
(Röcke.)